

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że nie stanowi odpłatnego świadczenia usług w rozumieniu tego przepisu udostępnienie konia przez jego właściciela, będącego podatnikiem podatku od wartości dodanej, organizatorowi wyścigu konnego, aby koń brał udział w owym wyścigu, jeżeli nie skutkuje ono wypłatą premii za udział lub innego bezpośredniego wynagrodzenia i tylko właściciele koni, które zostaną sklasyfikowane na odpowiednim miejscu w wyścigu otrzymują z góry ustaloną nagrodę. Natomiast takie udostępnienie konia stanowi odpłatne świadczenie usług, jeżeli skutkuje wypłatą przez organizatora wynagrodzenia niezależnego od sklasyfikowania danego konia w wyścigu.
- 2) Dyrektywę 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że prawo do odliczenia podatku od wartości dodanej naliczonego w ramach transakcji dotyczących przygotowania i udziału w wyścigach koni należących do podatnika, który hoduje i trenuje własne i cudze konie wyścigowe, przysługuje na tej podstawie, że koszty tych transakcji są zawarte w ogólnych kosztach związanych z jego działalnością gospodarczą, pod warunkiem że koszty poniesione na każdą z danych transakcji wykazują bezpośredni i ścisły związek z całością tej działalności. Może tak być, jeżeli tak poniesione koszty dotyczą koni wyścigowych faktycznie przeznaczonych do sprzedaży lub jeżeli udział tych koni w wyścigach z obiektywnego punktu widzenia stanowi środek promowania działalności gospodarczej, czego zweryfikowanie w danym wypadku należy do sądu odsyłającego.

Jeżeli takie prawo do odliczenia istnieje, nagroda ewentualnie uzyskana przez podatnika za miejsce zajęte przez jednego z jego koni w wyścigu nie powinna być uwzględniona w podstawie opodatkowania podatkiem od wartości dodanej.

- 3) Artykuł 98 dyrektywy 2006/112 w związku z pkt 14 załącznika III do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że jedna usługa złożona z kilku częściowych świadczeń, mianowicie trenowania koni, korzystania z obiektów sportowych, pobytu koni w stajni, wyżywienia i innego rodzaju opieki nad końmi, nie może zostać objęta obniżoną stawką podatku od wartości dodanej, jeżeli korzystanie z obiektów sportowych w rozumieniu pkt 14 załącznika III do tej dyrektywy i trenowanie koni stanowią dwa równoważne elementy tego złożonego świadczenia lub jeżeli trenowanie koni stanowi główny element owego świadczenia, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 z 9.11.2015.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – J.J. de Lange/ Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-548/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Zasady równego traktowania i niedyskryminacji ze względu na wiek — Dyrektywa 2000/78/WE — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuły 2, 3 i 6 — Zakres stosowania — Odmienne traktowanie ze względu na wiek — Ustawodawstwo krajowe wprowadzające pułap odliczeń wydatków na kształcenie ponoszonych po osiągnięciu określonego wieku — Dostęp do kształcenia zawodowego)

(2017/C 014/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: J.J. de Lange

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że reżim opodatkowania, taki jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który przewiduje, iż podatkowe traktowanie wydatków na kształcenie zawodowe poniesionych przez daną osobę różni się w zależności od wieku tej osoby, jest objęty przedmiotowym zakresem stosowania tej dyrektywy w zakresie, w jakim dotyczy on wspierania dostępu ludzi młodych do kształcenia.
- 2) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie reżimowi opodatkowania, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, pozwalającemu osobom, które nie osiągnęły wieku 30 lat, na odliczenie w całości pod pewnymi warunkami wydatków na kształcenie zawodowe od ich dochodów podlegających opodatkowaniu, podczas gdy to prawo do odliczenia jest ograniczone w stosunku do osób, które osiągnęły ten wiek, jeśli, po pierwsze, reżim ten jest obiektywnie i racjonalnie uzasadniony zgodnym z przepisami celem dotyczącym polityki zatrudnienia i rynku pracy, a po drugie, środki mające służyć realizacji tego celu są właściwe i konieczne. Do sądu odsyłającego należy sprawdzenie, czy tak jest w sprawie w postępowaniu głównym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 1.2.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam – Niderlandy) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko Krzysztofowi Markowi Poltorakowi

(Sprawa C-452/16 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Europejski nakaz aresztowania — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 1 ust. 1 — Pojęcie „orzeczenia sądowego” — Artykuł 6 ust. 1 — Pojęcie „wydającego nakaz organu sądowego” — Europejski nakaz aresztowania wydany przez Rikspolisstyrelsen (zarząd krajowy policji, Szwecja) w celu wykonania kary pozbawienia wolności]

(2017/C 014/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strona w postępowaniu głównym

Krzysztof Marek Poltorak

Sentencja

Pojęcie „organu sądowego”, o którym mowa w art. 6 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., jest pojęciem autonomicznym prawa Unii i ten art. 6 ust. 1 należy interpretować w ten sposób, że służba policji taka jak Rikspolisstyrelsen (krajowy zarząd policji, Szwecja), nie jest objęta zakresem pojęcia „wydającego nakaz organu sądowego” w rozumieniu tego przepisu, a tym samym europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez tę służbę w celu wykonania wyroku orzekającego karę pozbawienia wolności nie można uznać za „orzeczenie sądowe” w rozumieniu art. 1 ust. 1 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 17.10.2016.